

Jimmi, dej
cigáro !!

Nemůžu, mám
posledních
devatenáct a
všechny je nutně
potřebuju!..

ZULAK

H A R M Ó N I A

Ľudská túžba po naplnení života. Do posledného dychu cítiť dotyk s bytím človeka.

Dotyk s človekom.

Aký má zmysel , že som, dýcham, existujem ?
Čo spraviť na znamenie budúcim, že som tu bol ?
Každý chce zanechať szopu. Hlbokú kročaj či ľahučký dotyk, život hodný zapamätania. Túži aj ten čo , o tom nevie, ale sa dvíha , ťahá, prebíja za svojím životným snom.

Každý chce, nie každý dokáže nájsť cestičku k tej geniálnej jednoduchosti žitia. Odovzdať štafetu potomkom. Byť s nimi zo dna na deň, s nohami na zemi, hlavou vysoko, dotýkajúc sa vlastného sna, ale s očami, a najmä sa srdcom medzi ľuďmi.

A tak , dobrý deň, človek, podaj mi dľaň. Ľahšie sa kráča spolu ako jednému.

Dobrá deň, ľudia, v mojom sne je miesto aj pre vás svet.

Pristavme pri sebe svoje kroky. Život má zmysel keď je komu podať ruku.

T.O. BLACK HILLS

/ Bratislava /

J A K S E P Í Š E V E S V Ě T Ě

Tentokrát se vám představují kamarádi žijící v
K a n a d ě

N e b e m o d r ý j a k o d ž í n y

Žebřík z tenkých, neoloupaných kmenů smrkových spojoval konec jakžtakž vyšlapané pěšinky poadalé Jehličím se světem za skálou. Šikmo posazené slunce polévalo šplhajícími ruce barvou medu a čerstvě vymačkaných mandarůnek.

Skála, na dotek dosud horká a masívná jako pomalu chladnoucí žehlička, vypadala odspodu naprosto nadostupně. Přeto sedel úplně nahore v kamenné prohlubice mezi dvěma útesy vlk samotář Wendy Valenta a povzbuzoval postavičky na žebříčku tánlým eej...u-chnem...eej...u-chnem...

Nikto neměl sílu vyhodit vzhůru ten správný šutr k umlčení posměváčka. Už proto ne, že v případě pádu nebylo kam uskočit. Nejen toto poznání, ale i neznáma bolest v lýtkách/a nesmírna tíha rukou při každém dalším zvednutí o jeden stupínek dávaly šplhacím lidičkám tak nějak hluboce lidsky pochopit smysl myšlenek Zikmundových bojovníků při dobývání srubu na vrchu Vítkové.

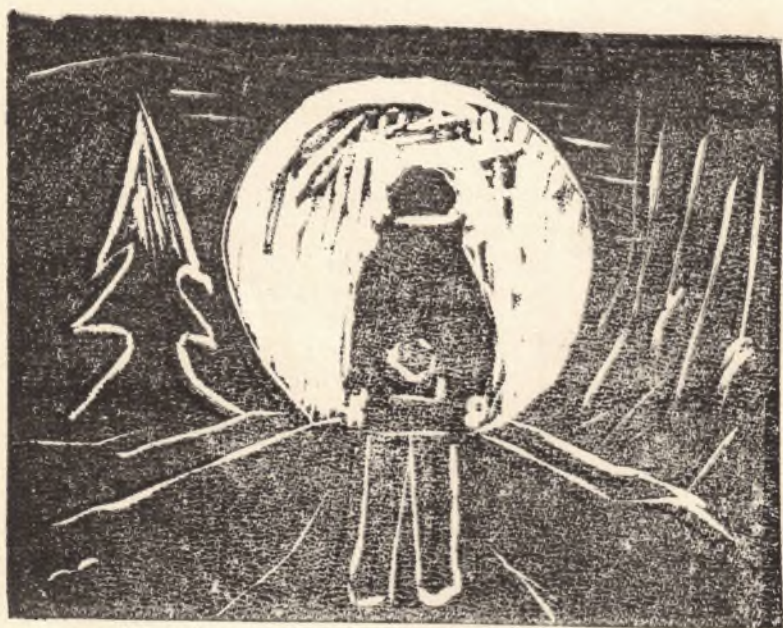
Dole, na úpatí Velké zelené cesty, postávaly hloučky mastnáků, lenochodů, kytkorváců, bledulínů, pochoduujících sudů, telecích mozečků, počuránek a labakenů. Mlčky a zaražené si prohlíželi stěny téměř kolmé, občasné balanc šplhajícími mravečky zdešene naslouchali škřípotu nepriliš pevných rebríků, šuštivým zvukům drolící se skály, potom pozpátku couvali do svých fiatů, fauveček, citroenů a fordů - mustangů a hluboce uražení odjížděli, šplhání nebylo na pozvánce uvedeno. Pobleďlí váhavci, kteří se nemohli rozhodnout, měřili očima výšku a uklidňovali se podupováním na pevné zemi. Občas některý z nich klesal do podřepu, přitahoval si šněrovadla turistických bot, pak opět vstával,

utahoval si opasek a znovu bloudil nejistým pohle-
dem po hrbolatém obrysu skály. Ale ta výška zu-
stávala stále stejná, jenom osvětlení se sluncem
klouzejícím pomalu za špičky sarku.

Čas od času pedel z výšky utržený chlepník jako
pták s pleskavými křídly, vzduchem kourilž listy
papíru vypadalé z kapes šplhajících, jako kapička
krve zazářilo v šikmých paprscích osamělé padající
rajče. Jednou zasvištěla dokonce i uvolněná láhev
a roznela čumilů při úpatí stezky. Ale záveje
jenliční zdusily pád a o okamžik později už láhev
vlastnil Škal z T.O. Padavka / tuto osadu zalo-
žil až tedy a dosud byl jediným členem, který
procházel mloučkem světečních jezdců a mastnáku
dole s nerušeně si plnil kapsy natvrdo vařenými
vejci, pomeškanými cigaretami, jablky, zapalovači
a jinými přírodními produkty. Totiž všim, co během
odpoledních výstupů popadalo z neho z nebe a co
každý z původních majitelů - s obličejem pritisknu-
tým k horkému brichu skály a v touze s tou skálou
splynout - rád oželel. Ostatně pešínke vzhůru a po-
tom celá ta další pohyblivá linie lávek a šebříků
/ chyběli už jen liánové mosty / x, ta stezka do
oblak byla vřoubena i odhozenými sandály, plovací-
mi ploutvemi, a čas od času sténajícími človíčky,
svírajícími si tragicky levý bok. Připomínalo to
Londonovskou Aljašku. Jenom ty káry dole rušili
dojem.

+ + + + +

Údoličko za skalou bylo už přeplněno trampy / a taky
- trampy / jako akvárium rejdičímí rybami. Několik
dobrovolníků svlečných po pás / což nebylo zapotřebí /
osekávalo uschlé kmeny, vystavující na obdiv hru
svalu. Ti první zálesáci rovnali vysokou hranici,
uplivovali zkušeně starou a stranou a palci nata-
ženými před okeň na délku, paže měřili "ten sprá-
vný rozestup" aby "to mělo tak". V obzoru podál
ležely dýchávající trisky čerstvě přichozích
ti zkušeně s nohama vzhůru, aby se

odkrvily, ti zelenáči na břichu, s tváří zarytou do země a s touhou vyplivnout plíce. Největší vtipálek už stačil v tom úseku zbudnout bul s cedulkou Karanténa. A jistě trampské duše poetické připsala: Kdo mi ztleská voči, kdo si klobouk nemočí, aby zelil kytky pro svůj hrob... / Kapitán Kid/. Ta osudová otázka byla na místě, ležící umíreli. Avšak čas od času přicházela neúprosná komise a probírala simulenty, neboť bylo nutno přiložit ruku k dílu. Potom se nemocí teče zvedali a probírali do slabých rukou pily či sekery. Nikdo nebyl uznán ne schopným a komise jenom litovala, že nebylo skutečně zezralých aby jenom bylo možno zvolat pohrdavě v duchu klasiku: Odněte toho simulenta!

A několik vousáčů stavělo vígvasy, pořezané tenké kmeny a silné větve proplétali hustým jehličnatým větším, zem vystýlali suchým jehličím a travou. Několik otců rodin buďovalo stany, zatímco jejich nejmladší ratolesti, zvyklé indiánským pochodům, se radili u potůčku nad fantastickým nálezením asi týden mrtvou užovkou.

A den dočtyřech, stěpy oddělující zázrak tohoto údolíčka od okolního světa / světa neonu, perfektních dálnic, klozetového splachování na fotobunku s lidí, kteří vás míjejí tak, jako míjíte nenatřetý plot/pohlcovalý poslední tlámené pozdravy světla. Jenom z úzky žlutý proužek mezi černým hříbem nebe a zády země propouštěl ještě paprsky - skavounské žíky, které už neměli sílu bořit. A ten pevně ušitý neprodušný stan squaraku ztlumil také zvuky - bylo slyšet jenom komáří bzukot motoru a slabounké hlásky těch co ještě na druhé straně skály šplhali a svítili si na to baterkou, sevrenou v zubech anebo "vočima", jak radil Wendy, stále ještě usazoy na nahore.

Potom zaburácely kytary, staří táborníci povstali a sejmuli pomyslené bobří čepky a ostatní vstávali s nimi: Vlejška vzhuru létí...

Oheň vzplál.

ZASTAV SE NA CHVÍLI

Dne 18. 3. 1983 byl ve Veselí nad Moravou vyhodnocen další ročník soutěže "Zastav se na chvíli". Proběhla zde vernisáž, výstava kreslených prací a fotografií. Ve večerním pořadu vystupovala trampská skupina Ozvěna, Vladimír Merta, cimbálová muzika Radošov a to vše bylo spojeno se čtením vítězných prací z oblasti prózy a poezie. Některé z nich otiskujeme i my.

Redakce

Bylo to téměř skandální...

Když vešly do zámeckého parku, na okamžik se zastavili a z dálky vypádaly jako houf zahraničních turistů,

Ale, potom zaječela tá dáma v loveckém kloboučku, rozštekali se pokojový psi, kterří šli právě na procházku se svými výstředně oblečenými paničkami, a děti přestali lízat zmrzlinu. První to řekl ten hubený student, který si vedl za ruku krásnou, hloupou dívku.

" - A helemese... Sochy sestoupily z podstavců ! Hloupá krásná dívka se krásně hloupě zshihkala a všichni lidé se rozběhli.

Tam a odtud.

Sochy kráčely zvolna a důstojně. Kameně dusaly po kameném dlažďení a očima z šuly hleděly přímo před sebe. V jejich čele kráčel David s ulomeným nosem. Dámy na náměstí se rozječely nadšeným odporem a hebce se dotýkaly jeho těla dychtivými očima.

Hned za ním šel anděl s polámanými, zarzačenými křídly.

Vedl za ruce andílky lásky, co jim z obličejů zůstaly jen oči a část tváří.

Za nimi se sunul zástup spoře oděných bohů a bohů. S trpitelskými očima a rozšklebenými ústy. Měli ulámané ruce, rozbité obličejy a znetvořená těla...

- Svináci! prohodil zsujetě bělovlasý stařík a dál lákal na včerejší rohlík šedivé holuby.

Tj se však vznesli, zakroužili nad náměstím a nežně usedali na obnažená ramena krácejících soch. Slečna v puntikovaných šatech dala fagku klukovi s prskem a pán tu slečnu pozval na oběd, se hluboce zastyděl. Sochy šli přes celé náměstí a po

tom zamířili zpět do parku. Po chvíli zmizelo i poslední kamené dětátko. Šlo nejpomaleji, protože mělo jen jednu nožičku.

Lidé ještě dlouho strnule stáli.

Tiše a nehybně, jako by zněla hymna.

Starík, který chtěl krmítholuby, se pojednou hlasitě zasmál.

A lidé se dali do pohybu.

Spořádaně se seřadili do spořádané fronty před květinářstvím, nakupovali květiny a v dlouhém mlčenlivém průvodu následovali sochy.

- Už jim nikdo nebude ubližovat. Šeptali si mezi sebou a chlapec, který dostal facku od slečny v puntíkových šatech zahodil prak.

Cha, cha . . .

Naďa Večeřová
Zbyšov u Slavkova

/čestné uznání/

J A K D'Á L

Bojím se války.
Nenávidím její
dítky ; bezmocnost z nejistot ,
beznadeji
a rozpoutanou bestialitu.
Nechci mít ponorkovou nemoc z krytu
Nelíbí se mi oheň, který
vytváří černobílé charaktery.
Pozlacený barvotisk
nepochybných hrdinství
prapory ovesené katafalky
vyvolávají ve mně pocit odporu.
Někdy se modlím, aby
navždy odumřely války.
Jenomže - kolik pak bude žít lidí
v už tak dost těsném prostoru ?

Dusí mějedovatý vzduch
a nechutí mi otrávená voda.
Jsem zasažena olovem
z plíživých tichých projektilů,
které se vejdou na lžici.
Co můžu proti tomu dělat ?!
A lidstvo pořád skáče
z bláta do louže,
z chyb do omylů
staletým tréninkem jen stále rychleji.
Čím dál víc bere,
aniž vrací.
A každá takto vydobytá věc
je jenom další kámen na mohylu.
Připadá mi, kam člověk šlápne,
sedm let tráva neroste.

Není to iluze
žít v naprostém
souladu s okolím ?
Kde je ten klíč,
který jen zlehka klapne
v tom bezvýsledně otloukaném zámku
a otevrou se dveře do zahrady ?
Dnes už ho ani nejde použít,
jsme příliš daleko
a nelze myslet na pozitří.
Musíme do krvava ždímat zem,
abychom zítra neumřely hladu.

A tak dál.
Šílená zeměkoule
bezmocně rotuje tmou vesmíru
a z dálky steží doléhá
zoufalý rev :
Stát !
Všechno špatně!
Od začátku znovu !
Jenže
když ono to nejde.

Tapi

/ I. místo 3. kategorie /

DVĚ TVÁŘE ŘÍJNA

Ten první podzim
to je zlatý kůň
a pevec verbunků
a marnotratný dárce obrazů
krásných a zaručene pravých

Ten chodí po dědinách
s prstem na koštěři z nehož neubývá
a vytahuje se až na špičky
když zamyká vlaštovčí hnízda

Ten druhý podzim
to je rváč
Neví co chce a běsní v alejích
jak soldáteska myš
v pustých a smutných
domech bankrotáru

Na mnohočetné kříže holých stromů
přibíjí naše čekání na slunce
které drze a před našima očima
pod krkem drží každé ráno
o jednu nekonečnost déle

Punte
/ 2. místo 3.kategorie/

ODEBÍJENÍ PODZIMU

Do noci neuprosně hoří
bramborová nať

Vesnici potápí dým
Drobounce na věky přání
Na řimsu se slétají zvony
Svítá ke stezku

Pavel Borský

/ I. místo 2. kategorie/

Kyslíková Válka

" Zítřa.....
Hromadný výdej
Plynových masek.... "

Zastav to rádio -
Každý ví
Že jsme prohráli
tu
Kyslíkovou válku

Liba Škrňáková

/ II. místo 3. kategorie/

jedné z oceněných autorek v soutěži - kamarádky
Liby z Uherského Hradiště :

L - Liba

K - Kiwi

K : Jaké byly Tvoje pocity, když ses dověděla
o svém umístění v soutěži?

L: Byla jsem dost překvapená. Vubec mě to nenapa-
dlo. Práci jsem psala v posledním termínu, několik
dnů před ukončením.

Byla bych spokojená, kdyby řekli: tyhle básně jsou
dobré, ale ... jsou tu lepší.

K: Mám dojem, že v Tvých pracích se často objevuje
pesimismus a beznaděje, proč?

L: Ten pesimismus a beznaděje v básních o přírodě
a životním prostředí - to je záměrné. Je to predtu-
cha budoucnosti. Možná v něčem přehnaná. Ale mys-
lím, že spíš reálná, než vysněná. Čtěla jsem v
těch básních vyjádřit strach z toho příštího. Strach
z toho co bude. Jsem v tomhle dost pesimistická
a kdybych měla říci svůj názor, jak budeme žít dál,
tak si představím obrovské skleníkové kopule, uvi-
dím jak uvnitř jezdí výtahy, chodníky, schody a tam
někde mezi asfaltem a betonem a panely bude člověk
/bude to vlastně ještě člověk?/. Ale co je to vše-
chno platné, když na prvním místě je vždy ekonomika

K: Myslíš, že jde přinutit lidi k tomu, aby se za-
mysleli, nebo byli nuceni se zamyslet na současném
stavu v přírodě a celkového životního pro-
středí?

L: Lidi jsou pohodlní. Dokud se věc netýká člověka
samého, je mu věcí tšinou lhostejná. Přinutit ho
k tomu, aby se zamyslel na životním prostředí snad
jde, jen nevím jak. Snad až nebude co jíst, co
dýchat, kde bydlet a kam chodit. Až to pozná každý
sám. Nebude pak už pozdě?

K: Proč máš ráda špenát? Nebo to byla pomluva?

L: Ten špenát si vymyslel Čenda - ale pomluva to není! Jenže je to trošku jinak, Čenda totiž říká špenát všem malým rostlinkám - jako mechu a pod. Nevím proč, dost mě tím vždy dopálí. No a já mechy sbírám. Sbírá, suším a určuji je. Ve sbírce mám asi 150 druhů sesbíraných v různých oblastech. Jínek - opravdický špenát /jako jídlo/ mám taky ráda, ale jen tak normálně.

Jacques Prevert

NÁPADY

Země je vydlážděná náhrobky dobrých úmyslu.

Co zmuže elektrický šok proti blesku?

Občanská výchova: Nejdřív strach ze smrti, pak smrt ze strachu - a potom konečně život !

Na psích všichni velebí věrnost. Nejsou tam policejní kočky.

Městský idiota si vědecky utahuje z vesnického blbečka.

Informace: Vědy je to z důvěryhodného pramene, když se dozvíš, že řeka, která právě vyschla, teče stále mohutnějším proudem.

Hloupá otázka: Proč přestal Rimbaud psát? -jestliže nevíš proč začal.

VI

KDYŽ NÁM KRÁLOVNA VÍL
SLÍBLA SPLNIT PRÁNÍ
TAK TEN BĚLEC SI ŘEKNE
O FLÁSKU RUMU

VI VI

OH P P P

VI

KEMMEL

Představuje se nám - Představuje se nám

Zrnko Času

Zasadil jsem v poušti
zrnko písku
z přesýpacích hodin

S bláznivou nadějí čekám
- snad strom času
který zrodí
vrhne chladivý stín
proti neúprosnému slunci

- snad kořeny,
který zapustí do země,
rozruší tu nesmyslnost pravidelnost
tu staletou hru
na den a noc
na štěstí
na lásku
a rozchod

ROSA

Zrozenou vodou
Zakletou v mracích
Otec byl úsvit
A matka duha
Zvonivé cínky
Písničku ránu
A bosé nohy
Studí

SUP / Brno /

představuje se nám - představuje se nám - představuj

Zamykám se do své samoty,
Do tikotu hodin
a zešloutlých vzpomínek
na léto.

Zamykám se před láskou,
která zranuje a bolí,
před žárem,
kterej ve mně už stejně
nemá co spálit.

Zamykám se
před dotekama tvých rtu,
před stínem,
před očima,
který mně v tvém stínu
nevidí.

Zamykám se.

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

Na dosah ruky
Leží tu chromá
Zapapírovaná
Země.
Pod vlasy z trávy
Šlápoty krve
Kde šláply boty
Které šly světem
Přes křehkost květu
Přes vuni stromu.

- Opona padá
za dalším létem.

V L A K

... Poslední stisk ruky. Tvrdý, zavazující a zároveň bolestivý jako čerstvá rána.

... Hvízd píšťalky, zarývající se do morku kostí a chvějící s mím syalem jako v horečce.

To byl březen. Měsíc na který se nezapomíná.

Měsíc, který přináší divné nálady kamarádů, uslzené oči kamarádek, měsíc který nosí s jarem a radostí taky bolest a loučení. Ještě před chvílí jsme seděli v naší malé hospůdce na kraji města. Hráli a poslouchali kytaru. Nacucávali ze sklenice rumu, která se před námi objevila. Bylo nám všem dobře Všem ??

Některí však mají v kapse papír. Obyčejnou čtvrtku plnou kolonek, razítek a nadpisů. A nad tím vším, truní tučně vytisklý nápis ?? „Povolávací rozkaz“ Proč? Srostli jsme spolu v jednu velkou rodinu. Proč tedy mají některí tuto rodinu opustit?

Loučení je těžké. Pro dívky, pro muže, pro všechny. Také pro nás.

Naše malé nádraží, které nás vždy uvítalo usměvavou tváří ustaraných posunovačů, nás dnes víta nějak chladně. Nezazní píseň jako když jsme jeli všichni ven. Dnes je kulisou smutného dramatu nazvaného loučení.

Vlak přijel! Těch pár schůdků, na které jsme se i s uskou vždycky vyhcupli teď znamená mnohem víc. Poslední stisk ruky. Tvrdý a zároveň zavazující bolestivý hvízd píšťalky leze do morku kostí a kamarádkské „AHOJ“... Je nás zase méně. Vlak se rozjel. Ještě čekáme. Na co? Zázraky se přece nedej. V dálce se strácejí koleje je dvě červená světla.

Pojďme domů, kamarádi, vlak už přece odjel

Vincovi a Petovi

Cvrček

Na těchto stránkách bychom chtěli uveřejňovat Vaše názory, připomínky, stanoviska. Možná se budou někomu zdát věci tedy probírané zbytečné nebo melicherné. Právě v této rubrice bude mít každý možnost říct co si o tom myslí. Takže uvažujte, debatujte, pište!

STARÁ TRAMPSKÁ ...

Tenkrát jsme tábořili na našem campu Mokré údolí a spolu s námi tam byl kamarád Jindra. Vevečer začalo huste snežit, tak jsme zalezli do našeho tee-pee, rozdělali oheň a rozložili jsme se pohodlně kolem něho. Začeli mluvit co a jak, sem tam jsme to naše plkání proložili písničkou, až nakonec se řeč stočila výhradně na ty písničky.

Smála, že se dnes tak málo hraje staré trampské písmě, prohodil Olda, kdopak z dnešních mladých trampů zná jména jako je Bob Hurikán, Géza Včelička, Edy Fort nebo třeba Jarke Motl?

"Víte co se mi hrozně líbí", napešlo mě "například, - že odbočuji, mám rád blues a nej-líp umějí zahrát blues černoši-protože ty to mají v krvi, ale já myslím to správný blues, ne žádný elektrický nesmysl.

Co já vím, někde v New Yorku na Broadwayi jsou starý černošský knajpy kde se od napraměti hrálo blues. Celý den se ty černý děti někde poflávají, pracují nebo vyspávají v docích a pak večer se všichni slezou do těch hospod, poručej si svoji jedovatinu, vezmou do ruky ty svoje starý oprejskaný gibsony, někdo si vrazí do zubů foukečku a už to jde. Jedno blues za druhým a každý jiný, to je panečku vec.

Jenže tam se nechodí v kravatách, ve smokiních staré dřiny a pracovní košile zde vládnu, tedy se zpívá blues, pravý černošský blues o smutku o lásce, o bolesti o kráse otom, že život bere a dává, atd ...

No a tak tam ti umělci / protože oni jsou Umělci/
sedej do svítání kašskou na módu, na počítače na
to, že někdo hraje taky blues, ale používá k
tomu všelijaké elektrické nesmysly, ne oni hrají
svoje Blues a až se třeba svět na hlavu stává.

A HLE KAMARÁDI - neměli bychom si z těch
černých bratříčku vzít tak trochu příklad, vědyt
mi taky hrajeme svoje písničky, svoje blues, ale
pozor některý z nás začínají používat nesmysle
/ Newyjou, Pacific std/

A co ti naši starí kamarádi v perdi z osed Utah,
Arizona, Ztracená naděje, Colorado, Peklo std, ty
neseš u svých starých srubů, na campech v Erdech
na Šumavě na Zlatý a Velký řece a co já kde všude
ještě a hrají ty svoje písničky pořád stejně,
pořád tak krásně - a kašlou třeba i na Portu 17-
- proč ???

Snad proto, že ti všichni kdo dnes poslouchají
moderní blues vrátí se jednou zpět k tomu pravému,
jednoduchému černému blues a ti kdo poslouchají
dnes folk nebo contry třeba jednou zas přijdou na c
chuť starý trampský písničky. A až se jednou Stará
trampská písnička vrátí ohnů a z Porty zmizí
Moderní trampská píseň tak jako v letech 30. zmize-
la z podíí, podají si obě kamarádky ruce a potom
už nebude nikdo kdo by neznal jména jako kpt. Kid,
T. Horínek, M. Ryvola, A. Mošna.

To jsem vám chtěl říct a za tím stojím. "

Saša - T.O. Ztracená řeka

Pardubice

Je to už nějaký ten čásek co Dým uveřejňoval ukázky z prvního ročníku Trampa z 20. let a poválečného prampského oficiálního i neoficiálního tisku. Bylo to dobré čtení a Pajda chce na tuto tradici po svém navázat.

Snad víte, že před válkou vyšlo několik knížek s trampskou tematikou a právě ty vám chci alespoň drobnými ukázkami přiblížit. Zatím mám podklady pro 4 až pět pokračování. Má-li snad někdo z vás doma něco podobného a je ochoten to zapůjčit, nech se obrátí na red. hlouček - seriál by mohl být delší.

Kdo by nevěděl, že prvním trampským románem byla Arizona PhDr. Jaroslava Jana Paulíka / 1895-1945/ z r. 1929, kdo by ji taky neměl přečtenou? Je - li snad někdo takový, nechť navštíví knichkupectví. Její třetí 3. vydání vyšlo loni a je stále k mání. / J.J. Paulík nabyl ovšem autorem pouze trampských částí, byť postava trampa se objevuje velice často i v jeho ostatní tvorbě /i když i v rolích takřka kompanzních/. Mimo Arizony je Paulík autorem řady povídek / Zadní Indie, Sentimentální cesty/, několika novel/ Ošklivá tvář lásky/ a románu utonulá. Celé jeho dílo je oslavou života, byť nejedna z jeho věcí působí dosti depresivně. Jelikož Arizonu znáte všichni a přesto by bylo nespravedlivé tohoto autora přeskochit, vybral jsem pro vás jako ukázkou úvahu z knihy Sentimentální cesty. Není sice tak docela "trampská", ale myslím, že i tak může dost říci.

-Cimbura-

TURISTA PLURÁLNÍ A TURISTA SINGULÁRNÍ

Turista plurální cestuje výhradně v čísle množném. Cestuje-li někdy v čísle jednotném, je to čistou náhodou, nedopatřením, nehodou. Turisté plurální jsou nejfantastičtějšími dočasnými obyvateli železničních vozů, nejvíce oprávněnými držiteli Baedekerů a Guides blues červených a modrých knížek, v nichž jsou organismy zemí a měst rozanalysovány, rozmontovány, rozpítvány a znova složeny,

systematicky podle oboru a v abecedním pořádku. Spíše poučení, než inspirování svými knížkami se-
stavili si sedm měsíců před odjezdem svoji okružní
cestu, okružní body jejich příštího čtrnáctidneho
nebo třináctidneho cestovatelského osudu, z něhož
nepředvídané, ta skvělá básnická šance je takřka
úplně vyloučena. Přijíždějí k hranicím s mírným
rozčechvením sledávají, že ranní káva v Českém
dvorišti má rozšilující příchut' ciziny.

Když se vlak znovu rozjede, sledují z okna krajinu
s pozorností, s jakou se nikdy nedívali na české
luhy a háje. Srovnávají své průvodce se skutečností
a uspokojeně konstatují že vše se přesně shoduje
a že dokonce tam, kde jsou věci poněkud málomluvné
Benedekery činí nutné dodatky s autoritativní přesností
a přesvědčující jasností.

Projdou svědomitě všechny obzresáry, poslechnou si
Loisu v Komické operě a v Pompejích sáhnou na
pomátku max nezdravě pohlednice. Až ocení vší
domorodé a místní, s oblibou obědvají v restauračních
krajanech, v Paříži u Slepíčky, v Caribade u Kahouta,
zpívají národní písně, pokud jim to místo a čas do-
volí. Všechno viděli, na všechno se pamatují, kde
jednou byli, tam už nikdy nesebloudí ani o pulnoci.
Prostě vymačkali řádně napitou houbu zahraničního
výletu s největší důkladností, vysušili ji na slunci
rozemleli na prášek a pozřeli.
Jsou to ideální cestovatelé, kteří neproměrnili
svůj čas a přišli si na své peníze.

Singulární cestovatelé cestují v záseďce jednotlivci.
V mezinárodních vagonech jsou krajany pokláda-
ni za cizince, nejvíce potřeby družnosti. Jsou-li
odhaleni jako nikoli takoví, chovají se s dvořile,
nicméně jsou považováni plurálními turisty za méně
cenné, jsouce společensky neupotřebitelné, neboť
odpovídají na věčné cestovatelské otázky s bezelstně
Příjemným úsměvem, v němž však není rysu omluvy :
Nevím, neznám, nevidel jsem, nebyl jsem.

systematicky podle oboru a v abecedním pořádku. Spíše poučení, než inspirování svými knížkami se-
stavili si sedm měsíců před odjezdem svoji okružní
cestu, okružní body jejich příštího čtrnáctidneho
nebo třináctidneho cestovatelského osudu, z něhož
nepředvídané, ta skvělá básnická šance je takřka
úplně vyloučena. Přijíždějí k hranicím s mírným
rozčechvením sledují, že ranní káva v Českém
Dvorišti má rozčilující příchut' ciziny.

Když se vlak znovu rozjede, sledují z okna krajinu
s pozorností, a jekou se nikdy nečivili na české
luhy a háje. Srovnávají své průvodce se skutečností
a uspokojeně konstatují že vše se přesně shoduje
a že dokonce tam, kde jsou věci poněkud máloaluvné
Eedecker činí nutné dodatky s autoritativní pádností
a předvedčující jasností.

Projdou svědomitě všechny obrazy, poslechnou si
Loisu v Komické operě a v Pompejích slyší na
památku max neuvěřitelné pohlednice. Až ocení vší
domorodé a místní, s oblibou obědvají v restauracích
krajanů, v Paříži u Slepicky, v Caribade u Kohouta,
zpívají národní písně, pokud jim to místo a čas do-
volí. Všechno viděli, na všechno se pamatují, kde
jednou byli, tam už nikdy nezabloudí ani o půlnoci.
Prostě vyměřovali řádně napitou houbu zahraničního
výletu s největší důkladností, vysušili ji na slunci
rozemleli na prášek a pozřeli.

Jsou to ideální cestovatelé, kteří neproměnili
svůj čas a přišli si nasvé peníze.

Singulární cestovatelé cestují v zaseděco jednotli-
vci. V mezinárodních vagonech jsou krajané pokláda-
ni za cizince, nejvíce potřeby družnosti. Jsou-li
odhaleni jako nikoli takoví, chovají se s dvořile,
nicméně jsou považováni plurálními turisty za méně
cenné, jsouce společensky neupotřebitelné, neboť
odpovídají na věčné cestovatelské otázky s bezelstně
příjemným úsměvem, v němž však není rysu omluvy:
Nevím, neznám, neviděl jsem, nebyl jsem.

Singulární cestovatel odjel z domova nejednou, s několika kusy s matnými informacemi, kterých se mu dostalo čistou náhodou.

Maichovská glyptotéka a pinotéka byla zavřena ten den co přijel. Náhoda jej zavedla do divokého a úžasného parku za městem. Rodiny se svečinou rozloženou na ubrouscích tábořili u kraje parku, nemnoho dále, ve stínu prvních keru dvojice milencu. A ještě dále nebylo už lidí, jen zelen stíny a ptáci.

Italský vlak jej zavezl do nějakého prokletého hnízde, které ještě není poznamenáno na žádném ránci mapy, ale které je neobyčejně důležitým detailem; nikde jinde nelze s větším požitkem a s větší rozkoší čísti Larbaudova O. A. Bernbootha než právě tam, večer na kraji serpentiny, s níž je vidět toto město.

V Paříži byl dokonale šťasten na boulevardech St. Michel a Montparnase, informován stran ostatních částí města jen útržkami vět, jež zeslechl chtít nechtě z hlučných causeries návštěvníků čajoven a bistrotů.

Singulární cestovatel, zcela vydán na milost a nemilost všem náhodám, přejíždí poněkud melancholicky a bez speciálních nadějí pomyslnou čarou hranic a shromažďuje dojmy, o nichž mu není dosti dobře zpravit plurální kolegy bez nebezpečí posměchu a opovržení, ostatně zcela oprávněného.

Nicméně vrátiv se zcela přesvědčen o jasném smyslu své skončené cesty.

/ kráceno pro Fajdu
použito pro Tuláka /

Cimbura

Odnětí věcí - osob. prohl.

Zákon o SNB, § 31. Odnětí věcí v řízení o přestupku

1. přísl. SNB jsou oprávněni po přechozí marné výzvě k vydání odejmout věc, o nichž lze mít důvodné podeření ze to, že v řízení o přestupku může být vysloveno její propadnutí nebo může být zabráná. /členové PS VB nespádají pod pojem "příslušníci" ! Musí být hledaná a dotazovaná konkrétní věc! /
2. O odnětí věci se sepiše úřední záznam o osobě, již byla věc odnata se vystaví potvrzení.
3. Nelze odejmout věc, jejíž hodnota je v nápadném nepoměru k povaze přestupku.
4. Není-li v řízení o přestupku vysloveno propadnutí nebo zabrání věci, SNB přísl. jsou povinni věc neprodleně vrátit.

Mezi předměty, které by bylo možno označit jako zbraně nedovoleně držené nebo ohrožující život či zdraví/vojenské nože-bajonety, oboustranné dýky, skryté vyhozovací nože/ nepatří běžné nože, mečety, sekery, bič, laso, lano. Zabevování celť a dalších součástí vojenské výstroje není oprávněné, pokud byly již z používání armádou vyřazeny.

Domovní a osobní prohl. je tedy možno vykonat i bez písemného příkazu a bez předchozího výslechu. V tomto případě je nutno dodat pís. příkaz dodatečně, nejpozději do 48 hodin. /po provedené prohl. O celém úkonu se tedy sepiše protokol, ve kterém se uvedou věci hledané a přesný popis všech věcí zabavených. viz. také odnětí věcí v trest. řízení/. Je právě vlastních poznámek a připomínek, které musí být zaprotokolovány, jinak se nemusí protokol podepsat. Sestavuje se ihned, nejdéle však do 48 hodin po prohlídce. Při domovní prohl. kromě výkonu orgánu musí být přítomen dotyčný dospělý člen domácnosti a třetí nezúčastněná osoba.

Pozor na její výběr, nesouhlas s přítomností této osoby je také příčinou nepodepsat protokol a podat stížnost.

Oba typy prohlídek jsou těžkým zásahem do svobody osobní a domovní /tj.občanských práv nedotknutelnosti osoby a obydlí/, v případě, že byly zabaveny věci, jež nebyly předem určeny a nesouvisící a žádným vdaným tr. řízením, lze tuto skutečnost chápat ve smyslu občanského zákoníku §132 :
Občan má právo na ochranu proti tomu, kdo neoprávněně do jeho vlastního práva zasahuje, zejména se může domáhat vydání věcí na tom, kdo ji nepřávně zadržuje a uplatňovat toto právo i vůči veřejným orgánům/viz také tr. řád § 158 a dal-
Trestné činy veřejných činitelů /.

Zároveň orgánů na potlaču

Zákon o SNB stanovuje, jak se mají přísl. SNB chovat při výkonu své povinnosti, co je úkolem SNB:

- §2: SNB přispívá k tomu, aby všichni občané mohli uplatňovat svá práva při plném zachování své důstojnosti a osobní svobody v souladu s právním řádem a zájmy soc. společnosti.
- §3: Do práv svobod občana může SNB zasahovat vyžaduje-li to ochrana spol. a stát. zřízení veř. pořádku, bezpečnosti osob nebo majetku a to jen v mezích zákona a v rozsahu přiměřeném chráněnému zájmu.
- §15.1. Při provádění služeb, úkonů a zákroků, jakož i při ostatní služeb. činnosti jsou přísl. SNB povinni dbát cti, vážnosti a důstojnosti občanů i své vlastní a usilovat o to, aby občanům v souvislosti s touto činností nevznikla bezdůvodná újma a případný zásah do jeho práv a svobod nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu prováděného opatření.

Redakce oznamuje - redakce oznamuje - redakce ozn.

Od příštího čísla otvíráme novou rubriku pod názvem Jak jezdíme aneb Z naší kroniky. Redakce se těší na vaše příspěvky.

Neustále se potýkáme s problémem rozpisování, nabízíme někdo svoji pomoc !!!!!

SOS minulý rok jsme uskutečnili sběr odpadových surovin a celý výtěžek byl věnován redakci na pokrývání finanční stránky Tuláky. Letos se nám z časových důvodů nepodaří pravděpodobně tuhle akci sejmout. Proto se obracíme s prosbou, jestli ve vašich silách zašlete na adresu vašich distributorů částku 20 Kčs..

redakce